

Не, овај текст није опис сумрака домаће политичке класе - благословена каква је, она није имала ни своју зору, па тиме ни зенит. Ово је текст о сумраку британске политичке класе и о Борису Џонсону као највидљивијем симболу тог сумрака. Из свог поданичког обзира према краљици Елизабети II која у фебруару обележава 70 година на трону Уједињеног Краљевства, овде ћу оставити по страни драму и мучно, вишегодишње посртање краљевске породице.

На РТС-у сам пре пар година, врло храбро и сасвим погрешно, процењивао да Борис Џонсон не може постати премијер. Био сам уверен да човек његовог профила и особина не може бити лидер Уједињеног Краљевства - земље чији је вековни, можда најважнији ресурс и највећа компаративна предност била квалитетна управљачка класа. Не знам да ли сам тада потценио Бориса Џонсона или сам преценио поданике краљевства, тек погрешно сам.

Ако ми је за утеху или бар за вађење, угледни „Економист“ је пре пар дана (15. јануара 2022) у свом ударном тексту, с укусом епитафа, најједном открио нацији да је Џонсон не само недорастао функцији премијера, већ да је такав био одувек.

Испод маске лакрдијаша

Неки од оних који су добро познавали Бориса Џонсона доживљавали су га као неодговорног, егоцентричног и површног авантуристу који концепт истине доживљава необавезно и на „постмодеран“ начин. Можда је и чувена Џонсонова фризура „на јуриш“ нека врста симбола како његовог хаотичног приватног живота, тако и конфузне технике владања. Правде ради, и сам Борис Џонсон је, у самоироничном маниру који је чест код Британаца, за себе једном приликом рекао да се испод пажљиво неговане маске лакрдијаша крије... лакрдијаш.

